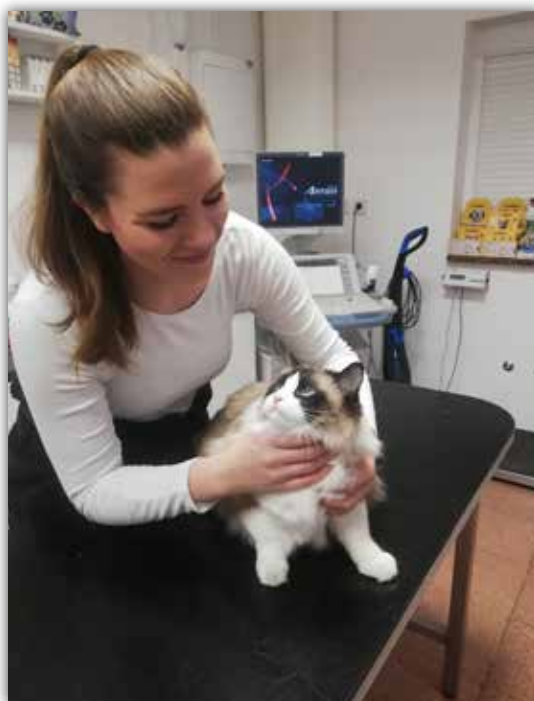

Mala praksa

Moja ljubav prema životinjama u ranom se djetinjstvu manifestirala hvatanjem svakoga psa na cesti za rep. Roditelji su bili posebno oduševljeni kada sam na vrtićkom izletu ugurala magarcu ruku u usta, želeći ga usrećiti šakom smokija. Godine su prolazile, meni nikad nisu dopustili imati kućnog ljubimca, a u jednom se trenutku neminovno počelo postavljati pitanje što ću studirati. Zнала sam da ću se odlučiti za medicinsku struku, no roditeljima kao da nije bilo jasno da i veterina ulazi u to područje.

Ubrzo sam shvatila da je veterina bila pravi izbor za mene – dobro društvo i zanimljivi kolegiji uspješno su razvijali mladu buduću veterinarku u meni. Moja prva kratka studentska razmjena bila je putem IVSA-e u Madridu, a razmjena iskustva s drugim međunarodnim studentima u meni je probudila želju za razmjenom duljeg trajanja. Na petoj godini odabrala sam smjer Male životinje te započela volontirati na Klinici za zarazne bolesti gdje sam dobila odličan uvid u veterinarsku svakodnevicu koju dotad, kao studentica, nisam imala prilike upoznati.

Nakon osnovnog iskustva stečenog u praksi odlučila sam se na studentsku razmjenu putem CEEPUS stipendije, akademske razmjene studenata i nastavnika srednje i istočne Europe, u Beču. Razmjena je bila zamišljena u obliku rotacije između tri različita odjela: započela sam prvi mjesec na Klinici za kirurgiju za male životinje, nastavila sam na anesteziologiji, a posljednji sam mjesec provela na Klinici za unutarnje bolesti. Na toj sam razmjeni obogatila život znanjem i novim prijateljstvima te sam ubrzo odlučila da treba iskoristiti i mogućnost razmjene putem programa ERASMUS+. Slijedila je stručna praksa u okviru programa Erasmus+ za akademsku mobilnost u Španjolskoj, Gran Canaria. Izuzev mnogo sunca, plaže i zabave, i na ovoj sam razmjeni dobila priliku steći nezaboravno znanje iz veterine, ali i iz španjolskog jezika. Najljepši dio mog života, studiranje, bližio se kraju, a strah od potrage za dobrim poslom postajao je sve realniji.

Slika 1. Doktorica Ana Lessel i mačak Elix

Slika 2. Doktorica Ana Lessel na ProPlan štandu na CACIBu

Slika 3. Doktorica Vanja Kusić i Lana Aras

Svjesna stanja u kojemu se veterina u Hrvatskoj nalazi, kao i većina studenata prolazila sam psihološku patnju pri završetku studiranja. Pitanja poput gdje ću naći posao, kada ću ga naći, hoće li me ispuniti, kakvi su uvjeti poslodavaca i kakvoj se plaći uopće mogu nadati, postali su svakodnevni horor film u mojoj glavi. Znala sam da želim raditi u maloj praksi, a činjenica da većina kolega baš iz te male prakse bježi, nije mi olakšala borbu. Diplomirala sam u srpnju, a nakon višednevne proslave i euforije jednog dana se probudiš i shvatiš da bi trebalo otići i prijaviti se na Zavod za zapošljavanje. U mom slučaju nije bilo neke pomoći od burze, zbog čega sam odlučila osobno obići ambulante te predati svoj životopis i nadati se najboljem. Bila mi je velika želja raditi u dobro opremljenoj ambulanti te sam upravo takve ambulante odlučila posjetiti. Puna nade i motivacije sjela sam na bicikl i krenula u potragu. Bilo mi jasno da je jedino čemu se mogu nadati stručno osposobljavanje.

Veterinarska ambulanta Doktor Vau bila je prva stanica na mom putu, nova ambulanta, dobro opremljena, u kojoj rade mlade veterinarke, učinila mi se kao savršen izbor. Zaprimila me

simpatična tehničarka i u sekundi srušila moje snove, objasnila mi je da je ambulanta otvorena tek nekoliko mjeseci te da nažalost trenutno ne mogu primiti veterinaru na stručno osposobljavanje. Krenula sam dalje, u drugu ambulantu, treću... niz se nastavljao, ali pozitivnog odgovora nije bilo. Dani su prolazili, a moja je zabrinutost rasla. Nisam se mogla pomiriti s činjenicom da je sav trud za vrijeme studiranja bio uzaludan. Počela sam razmišljati o internshipu u inozemstvu. Ipak, prije tog velikog koraka odlučila sam ponovno se javiti u Doktor Vau. Konačno se

pojavila nada! Naime, primljena sam na probno volontiranje. Ubrzo sam započela i stručno osposobljavanje.

Kolegice su me srdačno prihvatile, svakodnevno mi pružajući znanje i potporu u radu, što mi je uvelike olakšalo težak početak. Biti veterinar zahtjevan je posao, ali biti mladi početnik veterinar mnogo je veća borba nego što sam tijekom studija mogla zamisliti. Stečeno znanje tijekom volontiranja i studentskih razmjena svakako mi je olakšalo tu borbu.

Radni dan u veterinarskoj ambulanti Doktor Vau započinje u 9 sati ujutro. U smjeni rade jedan do dva veterinaru uz pomoć veterinarskoga tehničara. Smjene se preklapaju između 13 i 16 sati te se upravo u tom razdoblju rade kirurški zahvati. Radno vrijeme ambulante završava radnim danom u 20 sati. Veterinarska ambulanta Doktor Vau radi 365 dana u godini te se vikendima izmjenjujemo za dežurstva. Osim zbog dežurstava, posao je dinamičan jer obično svaki zaposlenik jedan tjedan radi ujutro, a drugi popodne. Tako se svi stignemo malo i naspavati. Teško je govoriti o rutini u ambulanti jer je svaki dan jedinstven. Jedino što bi se moglo nazvati

rutinskim poslom jest obilazak stacioniranih životinja odmah nakon dolaska na posao u jutarnjoj smjeni i davanje terapije. Većina pacijenata dolazi bez narudžbe, ali za zahtjevnije obrade (kirurški zahvati, ultrazvučna i rendgenska dijagnostika i dr.) nužna je prethodna najava. Naravno, najčešće nam dolaze psi i mačke, ali susrećemo se i s glodavcima, pticama, pa čak i ježevima. Kad si početnik, sve su ti situacije zanimljive i uzbudljive, ali ništa se ne može usporediti s noćnim dežurstvima. Tada si prepušten sam sebi, ali se najviše i razvijaš te sa svakim novim dežurstvom shvaćaš za što si sve sposoban. Noćna dežurstva u ambulanti podrazumijevaju dolazak na poziv, za njih se rotiramo pa je svatko dežuran svaki treći tjedan.

Što više učim, to više shvaćam koliko me različitih područja veterine zanima, a s obzirom na to da sam još uvijek u procesu učenja, ne bih htjela olako donijeti odluku o konkretnom usmjerenju te vjerujem da će doći s vremenom.

Studentima bih poručila da je za posao veterinara iznimno važno neprestano učenje i stjecanje iskustva. Tako naprimjer, boravak na stranom sveučilištu smatram neprocjenjivim iskustvom i ključnim za daljnje profesionalno usavršavanje. Zato je važno iskoristiti svaku mogućnost za praksu ili volontiranje što olakšava početak rada u stvarnom životu!

Slika 4. Tehničarka Tina, doktorica Lana, doktorica Ana i doktorica Vanja

Ana Lessel, dr. med. vet.

35th
**WORLD VETERINARY
ASSOCIATION CONGRESS**
Congreso de la Asociación Mundial de Veterinaria
San José, Costa Rica | April 27 - 30, 2019

WORLD VETERINARY
ASSOCIATION

